

Liesbeth van Kempen

De moord in het dorpshuis

De Fontein

‘Fleur!’

‘Waar ben je?’ roept Fleur vanaf de steiger.

‘In de kelder. Je moet echt even komen kijken!’

Fleur is in de grote zaal van het voormalige parochiehuis druk in de weer om de laatste oude delen van het systeemplafond los te trekken. Ze legt de klauwhamer neer en klimt behendig naar beneden vanaf de hoge steiger. Wanneer ze via de afgesleten stenen treden van de keldertrap in de vochtige en muffe ruikende ruimte aankomt, ziet ze hem nergens. ‘Paul?’ roept ze, terwijl ze aarzeland om zich heen kijkt. Elke keer wanneer ze de oude kelder van het parochiehuis uit 1787 betreedt, krijgt ze de kriebels. Ze houdt sowieso niet van afgesloten donkere ruimten, en zeker niet wanneer het ook nog eens een eeuwenoude kelder is die de sfeer ademt van een verleden dat in haar verbeelding weleens afschuwelijk zou kunnen zijn.

‘Hè, verdorie, waar ben je nou?’

Paul steekt zijn hoofd om een van de muurtjes die zich helemaal achterin bevinden. ‘Hier,’ roept hij, en hij wenkt haar. ‘Kom eens kijken. Je gaat je ogen niet geloven.’

‘Wat doe je dáár helemaal?’

Fleur baalt ervan dat ze zo ver de kelder in moet en met tegenzin laat ze de enige in- en uitgang achter zich. Zodra ze bij het muurtje aankomt, kijkt ze eerst om de hoek. Paul doet een stap naar achteren en wijst naar een gat in de muur.

‘Heb jij dat gat gemaakt?!’ vraagt Fleur verschrikt. ‘Jezus, Paul! Ik heb je gevraagd de boel te renoveren, niet te molesteren!’ Ondanks de vochtige kou in de kelder krijgt Fleur het er warm van.

‘Ja, sorry hoor, maar als ik een en ander op een verantwoorde manier moet renoveren én conserveren, is het wel van belang dat ik weet hoe de fundering van dit oude pand eraan toe is. Op zich valt die overigens reuze mee, maar de staat van de bakstenen in dit beperkte gedeelte van de muur was gek genoeg een stuk slechter dan die van de rest, dus ik móést ze wel verwijderen.’ Hij kijkt Fleur met grote ogen aan en schudt zijn hoofd, waarbij zijn bos rood krullend haar heen en weer beweegt. ‘Vanzelfsprekend heb ik dat op professionele wijze en heel voorzichtig gedaan.’ Hij duwt haar wat dichterbij het gat toe en verschuift dan de grote bouwlamp, waardoor er meer licht in schijnt. ‘Kijk nou eerst maar eens door dat gat naar binnen, dan piep je wel anders!’

Fleur ademt diep in en weer uit voordat ze haar hoofd naar binnen steekt. Ze draait naar links en dan naar rechts en gruwelt van de vele spinnenwebben en stofraggen.

Paul staat pal achter haar en schijnt met een zaklamp naar beneden. ‘Daar beneden! Zie je het?’

Fleur volgt de lichtbundel en ziet het dan opeens, waarbij ze haar ogen inderdaad bijna niet gelooft. Van schrik deinst ze achteruit en stoot haar hoofd. Ze draait zich om naar Paul en kijkt hem met grote ogen aan.

‘Is het wat ik denk dat het is?’ vraagt hij aan haar.

Fleur heeft slechts een vluchtige blik op iets geworpen wat er onheilspellend uitzag en ze hoopt dat het niet is wat ze dacht dat het was. ‘Wat denk jij dan dat het is?’ is haar wedervraag.

‘Een oud lijk,’ antwoordt Paul zonder enige twijfel.

Fleurs nieuwsgierigheid wint het van de afkeer die ze net voelde. Nadat ze eerst diep heeft ingeademd, steekt ze haar hoofd nogmaals door het gat en kijkt zo lang als haar ingehouden adem het toelaat. Zodra ze haar hoofd heeft teruggetrokken, blaast ze

met bolle wangen alle lucht weer uit. ‘Je hebt gelijk. Het lijk ligt opgekruld, dus het hoeft niet per se een mens te zijn. Qua grootte zou het bijvoorbeeld ook een hond kunnen zijn.’

Paul steekt zijn hoofd weer door het gat. ‘Tenzij iemand de hond heeft aankleed, gok ik op een mens.’ Het klinkt gedempt vanuit de ruimte achter de muur, die iemands graf blijkt te zijn.

‘Jeetje, wat erg. Is het een man of een vrouw?’

Een tijdje blijft het stil. ‘Het lichaam ziet er behoorlijk uitgemergeld en uitgedroogd uit, dus het ligt hier waarschijnlijk al een tijdje, Fleur.’ Hij trekt zijn hoofd terug uit het gat. ‘Laten we het voor nu houden op genderneutraal.’

‘We moeten de politie bellen. Wat of wie het ook is, en hoe oud het lichaam ook mag zijn, diegene is niet voor de lol achter een muur gekropen.’

Paul bedenkt opeens iets. ‘Maar misschien wel door iemand ingemetseld. De stenen die ik heb verwijderd zagen er overduidelijk anders uit dan de rest.’ Hij zet grote ogen op. ‘In de middeleeuwen zijn er bosjes mensen levend ingemetseld, wist je dat? Vooral overspelige vrouwen.’

‘Ja, natuurlijk, het zouden eens geen vrouwen zijn die op die manier hun “welverdiende loon” kregen,’ moppert Fleur, en ze haalt haar telefoon tevoorschijn.

‘Ga je Fenna bellen?’ wil Paul weten.

‘Nee. Ze is vandaag in Amsterdam, in verband met haar opleiding tot forensisch rechercheur. En juist vandaag zijn daar wat technisch rechercheurs van het NFI ter plaatse, dus qua “dagje meelopen in het veld” valt ze met haar neus in de boter.’

‘Dan had ze beter in haar eigen dorpje een dagje met ons kunnen meelopen,’ zegt Paul gekscherend.

‘Zeg dat wel! Echt Paul, ik woon nu een paar jaar in Roggedorp en geloof het of niet, er zijn sindsdien al meerdere moorden gepleegd.’

‘Hier?’ reageert haar Amsterdamse vriend vol ongeloof, waarbij zijn stem de hoogte in schiet. ‘In dit idyllische dorpje op het platteland?’

Fleur knikt.

‘Eerder een *Midsummer Murders*-dorpje, dus. Hoe is het mogelijk!’

‘En het is dus niet alleen iets van deze tijd, maar waarschijnlijk al een paar eeuwen geleden begonnen.’

‘Zou er ooit een vloek over jouw lieflijke dorpje zijn uitgesproken?’ vraagt Paul. Hij kijkt gespeeld schichtig om zich heen. ‘Had dat eerder gezegd.’

‘Natuurlijk niet,’ is Fleurs reactie. ‘Maar het is op z’n minst macaber te noemen, dat wel.’

‘Je had beter gezellig in Amsterdam kunnen blijven.’

Fleur toetst 112 in en met een ernstig gezicht legt ze de telefoon tegen haar oor.

Niet veel later is de ingang van het dorps huis door middel van politielinten afgeschermd en is het er een drukte van jewelste. Wat later arriveren ook de medewerkers van het NFI in hun witte pakken, en een zwarte bestelbus staat voor de deur om het ‘oude lijk’ af te voeren.

Steeds meer dorpsgenoten komen een kijkje nemen, maar ze worden door een jonge agent streng toegesproken en op afstand gehouden. Ook Fleur en Paul moesten van hem op de recherche wachten, en in afwachting daarvan hebben ze plaatsgenomen op een houten bankje dat tegen de witgepleisterde voorgevel van het voormalige parochie huis staat. Het eeuwenoude pand bevindt zich aan een grachtje, waarin het water kabbelend zijn weg volgt om uiteindelijk te worden opgenomen in een van de Friese meren.

Fleur plukt ter afleiding wat aan een van de vele rode geraniums die in een grote plantenbak op de vensterbank staan. Zwijgend staren ze naar de kleine jachten en zeilboten die traag voorbijvaren. Sommige vakantiegangers zwaaien naar hen, maar Fleur en Paul zwaaien niet terug, nog te zeer aangedaan door wat Paul gevonden heeft.

Fleur is niet alleen geschokt door de vondst van het lijk achter de muur, maar baalt er ook van. Ze was in haar nopjes geweest

met de grote renovatieklus in opdracht van het bestuur van Plaatselijk Belang Roggedorp. Voor haar klusbedrijf niet alleen financieel gezien een aantrekkelijke klus, maar ook een leuke uitdaging: het opknappen van alle binnenruimten in de oude parochie die in de jaren zeventig op provisorische wijze was omgebouwd tot dorps huis. Als eenpitter en ervaren klusvrouw kon ze het met gemak alleen aan, maar omdat het een eeuwenoud monument betreft, leek het haar wel zo verstandig om een specialist op dat gebied in te schakelen: Paul Hofman, een goede vriend van haar die ze al jaren kent. Ze leerde hem kennen tijdens de driejarige opleiding tot Allround Timmerman, waarvan bleek dat ze die allebei volgden als omscholing. Daardoor waren ze allebei wat ouder dan de overige leerlingen en dat schiepte een band die uitgroeide tot een hechte vriendschap. Met het diploma op zak zette Fleur meteen haar eigen klusbedrijf op. Paul wilde zich specialiseren in de conservering en restauratie van oude panden en monumenten, en studeerde daarvoor nog een aantal jaren door aan de Universiteit van Amsterdam. De vriendschap bleef, met als bijkomend voordeel dat ze elkaar over en weer zo nu en dan hielpen aan goedbetaalde klussen.

Zodra Fleur de auto van rechercheur Fokke van de Berg herkent, kijkt ze toe als hij parkeert en vervolgens met zijn zeker een meter negentig hun kant op komt lopen. Ze slaakt een diepe, vermoeide zucht.

De rechercheur gaat wijdbeens voor hen staan en kijkt op hen neer. ‘Zo, Fleur Boogaard, zeker bij toeval weer eens een lijk gevonden?’ Fokke glimlacht schamper en zet zijn handen in zijn zij. ‘Het begint onderhand wel op te vallen.’

Paul ziet de rode bloemblaadjes in Fleurs handen in versneld tempo versnipperd op de grond vallen en hij kent haar goed genoeg om te weten waarom. Hij staat op en steekt zijn hand uit naar de in zijn ogen wat stuurse man. ‘Paul Hofman. Ik heb uw naam niet goed verstaan, geloof ik,’ zegt hij, en hij glimlacht er vriendelijk bij.

Fokke kucht en steekt aarzelend zijn hand uit. ‘Fokke van de

Berg, recherche. Korps Heerenveen,' antwoordt hij kortaf.

Paul geeft hem een stevige handdruk. 'U bent verkeerd geïnformeerd, rechercheur Van de Berg,' zegt Paul nog steeds vriendelijk. 'Niet Fleur maar ik heb het stoffelijk overschot van de onfortuinlijke man of vrouw achter de muur gevonden.'

'O.' Fokke schraapt zijn keel en haalt een notitieblokje uit de binnenzak van zijn grijze colbert tevoorschijn. Pas na het omslaan van tientallen velletjes papier vindt hij waar hij naar op zoek was. 'Eh, ja, dat is correct.' Hij kijkt Paul aan en fronst. 'En u bent?' Hij kijkt afwisselend van Paul naar Fleur en weer terug.

'Zoals ik al zei: mijn naam is Paul Hofman. Ik werk samen met Fleur aan de renovatie van het dorpshuis; zij doet de grote klussen en als professioneel restaurateur zorg ik voor het fijnere priegelwerk.'

Fokke schraapt zijn keel maar weer eens en richt zich tot Fleur. 'Dus jij hebt dat gat in de muur geslagen?'

Het is geen vraag maar een constatering, zoveel is Fleur wel duidelijk. 'Nee,' antwoordt ze dan ook nadrukkelijk.

'Niet? Maar...'

'Enig idee hoelang jullie hier nog bezig zijn, Fokke?' vraagt hij joviaal, en Paul gebruikt daarbij heel bewust de voornaam van de rechercheur. 'We hebben namelijk een vrij strak schema.' Hij blijft Fokke vriendelijk aankijken.

Fokke klapt zijn notitieboekje dicht en overweegt Paul erop te wijzen dat je een rechercheur niet bij de voornaam dient aan te spreken. Maar net als hij daar een aanzet toe doet, wordt hij overstemd door het geluid van de ratelende motor van een auto die met een noodgang het grachtje op rijdt en al slippend gevaarlijk dicht bij de kade tot stilstand komt.

'Nee, hè,' zegt Fleur meteen. Ze heeft het oudroze barrel al herkend.

Paul kijkt haar vragend aan.

'Zet je schrap, hier komt de ultieme roddeltante.'

Paul wrijft verheugd in zijn handen. 'O, wat heerlijk.'

Aafke Hoekstra gooit het portier open, stapt uit, draait zich

om en duikt de auto weer in om iets van de passagiersstoel te pakken, waarbij haar lichtroze rok gedecoreerd met zuurstokroze bloemmotiefjes door de vrijwel altijd aanwezige westenwind schaamteloos wordt opgetild en uitzicht biedt op een roze onderbroek. De drie onvrijwillige toeschouwers leggen tegelijkertijd een hand voor hun ogen en kijken eerst voorzichtig tussen de vingers door voordat ze hun hand weer laten zakken.

Aafke is zich van geen kwaad bewust, en met een map onder haar arm en een digitale camera bungelend om haar nek stapt ze op Fokke van de Berg af.

‘*Der is in lichem fûn?*’ vraagt ze gretig aan hem, terwijl ze de grote map openritst, met daarin een schrijfblok en pen.

Fokke staart de vrouw die van top tot teen in het roze is gekleed aan en weet zo snel niet adequaat te reageren.

Fleur en Paul zwijgen als het graf.

Aafke tikt ongeduldig met de achterkant van haar pen op het schrijfblok. ‘Er is een *lyk*, toch?’ vraagt ze dringend, waarbij ze deze keer Fleur aankijkt. Die blijft gewoon zwijgen.

Fokke is inmiddels weer een beetje bijgetrokken. ‘Mevrouw Hoekstra is het niet?’ vraagt hij wat onzeker.

Aafke knikt. ‘Eigenaar, journalist en fotograaf van *Rogge-doarps Nijs*, de beste *doarpskrite* van *Fryslân*.’

Fleur schiet in de lach en dat levert haar een venijnige blik op van Aafke.

‘O, ja.’ Fokke herkent haar nu en realiseert zich dat zij de tante was van de jonge vrouw die in het voorjaar vermoord is aangetroffen op de tennisbaan in ditzelfde dorp. ‘Hoe eh, hoe gaat het nu met u?’

Aafke neemt hem geringschattend op en negeert zijn vraag. ‘Ik werd net gebeld door een van mijn meest betrouwbare bronnen, die via-via had gehoord dat er een lijk is gevonden in het dorpshuis.’ Zou ze de beschikking hebben gehad over een microfoon, dan had Aafke die nu onder Fokkes neus geduwd. ‘Klopt dat?’

‘Wie heeft dat aan u verteld?’

‘Ik noem mijn bronnen nooit. Beroepsgeheim,’ reageert Aafke ferm.

‘Het onderzoek is in volle gang, dus daar kan en wil ik geen mededelingen over doen,’ antwoordt Fokke, en hij denkt daarmee de vraag vakkundig te hebben ontweken.

Maar Aafke is een door de wol geverfde reporter en heeft aan een half woord genoeg. ‘Dus er ligt een lijk.’ Ze slaat een kruisje en houdt vervolgens haar pen startklaar boven het schrijfblok. ‘Wie is het?’ vraagt ze kortaf, ondertussen gretig kijkend naar de ingang van het dorpshuis. Fokke zwijgt en doet voor de zekerheid alvast een stap opzij om haar de weg te versperren.

Aafke wendt zich dan maar tot Fleur. ‘Jij hebt het zeker weer gevonden?’

‘Nee.’

Aafke kijkt zoekend om zich heen. ‘Annemiek dan? Of Dorien? Het is altijd een van jullie die de lijken vindt,’ sneert ze tegen Fleur, om zich daarna weer tot Fokke te wenden. ‘Ik zou die drie maar eens wat beter in de gaten gaan houden, als ik jou was.’

Paul schiet in de lach. Hij vindt de vrouw die geen blad voor de mond neemt, maar er ondertussen mierzoet uitziet in haar zuurstokroze kleding en dito Crocs, wel vermakelijk.

Aafke ging zo op in het lospeuteren van informatie dat ze hem nu pas echt opmerkt. Ze valt stil en neemt Paul uitgebreid op van top tot teen, totdat er een lampje bij haar gaat branden. ‘*Hawwe jo no in frijer?!*’ vraagt ze aan Fleur, waarbij haar stem overslaat.

Fleur opent haar mond om te ontkennen dat ze niet opeens een vrijer heeft, maar ze bedenkt zich en besluit Aafke voor de grap een keer op het verkeerde been te zetten. Ze overweegt zelfs om heel even meisjesachtig te giechelen, maar dat gaat haar toch te ver. Daarom glimlacht ze alleen maar zo geheimzinnig mogelijk naar Aafke en geeft haar een vette knipoog.

Paul kijkt geamuseerd toe en speelt het spelletje mee door een arm om Fleurs schouders te leggen en haar een zoen op de wang

te geven. Daarna steekt hij een hand uit naar Aafke. ‘Dag mevrouw, mijn naam is Paul Hofman.’

Aafke laat haar schrijfmap van de weeromstuit op de grond vallen en slaat vluchtig een kruisje, om daarna razendsnel en volkomen onverwachts Pauls hand met beide handen beet te pakken; wijlen haar man Henk was ook roodharig en had ook van die guitige sproeten. Dat soort mannen vindt Aafke nog steeds woest aantrekkelijk en ze kan haar ogen dan ook niet van hem afhouden. ‘*Wêr komstdo wei?*’

Paul draait zich om naar Fleur omdat hij geen idee heeft wat er aan hem gevraagd wordt.

‘Uit Amsterdam,’ antwoordt Fleur. ‘Nederlands, graag, Aafke, anders is er geen gesprek mogelijk met mijn vriend.’

Aafke staart de jonge lookalike van haar overleden echtgenoot met grote ogen aan en de wereld om haar heen lijkt stil te staan. Voorzichtig probeert Paul zijn hand uit de hare te trekken, maar Aafke heeft hem stevig beet. Uiteindelijk lukt het hem toch en hij bukt zich om haar map van de grond te rapen. Met een allercharmantste glimlach overhandigt hij de map aan haar, die Aafke aanneemt terwijl ze hem sprakeloos blijft aanstaren.

Fleur heeft deze bijzondere ontmoeting met stijgende verbazing gadeslagen en omdat het wat haar betreft inmiddels lang genoeg heeft geduurd, besluit ze in te grijpen. Ze richt zich tot Fokke van de Berg, die er wat besluiteloos bij staat. ‘De forensische rechercheurs zijn in de kelder aan het werk, toch? Paul en ik kunnen dan gewoon verdergaan met de werkzaamheden in de grote zaal, lijkt mij.’

Fokke kijkt haar met samengeknepen ogen aan; hij heeft altijd een beetje moeite met doortastende vrouwen. ‘Nou...’

‘Ik heb een contract getekend en dien me aan de datum van oplevering te houden. En geloof me, die is krap.’

‘Het is een plaats delict.’ Fokke weet er zo snel niets anders tegen in te brengen.

‘Alléén de kelder. En die kunnen Paul en ik later aanpakken, maar ondertussen kunnen we verder met de andere ruimten.’

Fleur kijkt hem doordringend aan. Afspraak is afspraak, wat haar betreft, en daar houdt ze zich aan.

Fokke stopt zijn notitieblokje met een venijnig gebaar terug in de binnenzak van zijn jasje. 'Nee. Nog niet. Pas als ik het zeg,' zegt hij ferm.

Fleur bijt op haar onderlip. 'Dan niet,' reageert ze uiteindelijk pinnig. 'Kom, we gaan.' Ze trekt Paul aan zijn arm mee, waarbij ze Aafke bijna omverlopen.

'En nu?' vraagt Paul aan Fleur als ze langs het grachtje richting Fleurs bedrijfsbus lopen, die een stukje verderop geparkeerd staat.

'Gelukkig is mijn geliefde de wijkagent hier; zij krijgt het wel voor elkaar.'

'Handig.' Paul legt dankbaar een arm om haar schouders en geeft Fleur een zoen op haar wang.

Wanneer ze zich nog even omdraaien, zien ze Aafke met een duivels glimlachje naar de display van haar camera kijken.

In afwachting van het moment waarop de plaatst delict wordt vrijgegeven, is Fleur samen met Paul naar haar huis gereden. Hij logeert bij haar en heeft zich teruggetrokken in de logeerkamer die Fleur onlangs heeft toegevoegd aan haar zelfgebouwde bungalow in de vorm van een mini-ranch. Hij heeft de nodige telefoontjes af te handelen in verband met andere conservatieklussen die hierna op stapel staan. Ter afleiding heeft Fleur zich op de achterstand in haar administratie gestort en ze kijkt geïrriteerd op wanneer ze het inmiddels overbekende geknal van de uitlaat van Doriens 45 km-autootje bij haar voor de deur hoort. Zodra Fleur de voordeur opent, treft ze Dorien aan met haar handen demonstratief in de zij en een gezicht dat op heel zwaar onweer staat.

‘Hoe kun je!’ snauwt ze, waarbij haar ogen vuur schieten. Ze duwt Fleur zonder pardon opzij en stapt naar binnen. Terwijl ze voor Fleur uit de keuken in loopt, gaat Dorien nog even door. ‘Achter haar rug om ook nog! Bah!’ Dorien ploft neer op een van de keukenstoelen. ‘Geef mij voor de schrik maar snel een Irish coffee,’ commandeert ze.

Fleur blijft halsstarrig staan en schenkt helemaal niets in. ‘Doe even normaal, zeg! Dat komt mijn huis scheldend binnendenderen en eist ook nog eens een Irish coffee. Waar heb je het in godsnaam over?’ Fleur was al chagrijnig en dat wordt er op deze manier niet beter op.

Dorien kijkt Fleur vuil aan en steekt een vermanend vingertje naar haar op. ‘Je lult uit je nek. Maar ik weet genoeg, en ik heb het uit betrouwbare bron.’ Dorien slaat haar armen over elkaar, terwijl haar ogen de ruimte afzoeken naar drank.

Fleur gaat tegenover haar zitten. ‘Aafke,’ zegt ze alleen maar.

Dorien perst haar lippen op elkaar.

‘Hebben jullie weer de nodige roddels uitgewisseld?’

‘Mijn lippen zijn bezegeld,’ reageert Dorien minnetjes.

Ondanks alles schiet Fleur in de lach om de zoveelste verhaspeling van de Nederlandse taal uit Doriens zelfbedachte woordenboek.

Maar Dorien is niet te vermurwen en slaat met haar hand op de tafel. ‘Als jij het niet eerlijk opbiecht, vertel ik het aan haar. En er is bewijs, ik heb het met eigen ogen gezien,’ verkondigt ze stellig. ‘Nou, kom op met die Irish coffee.’

Fleur weet genoeg en leunt naar achteren. ‘Jeetje Dorien, ik dacht dat je inmiddels wel beter weet.’ Ze tikt demonstratief tegen haar voorhoofd. ‘Alsof ik Fenna überhaupt achter haar rug om zou bedonderen, en dan ook nog eens door vreemd te gaan met een mán! Dan ken je me toch slecht, hoor.’

Dorien leunt naar voren en tikt venijnig op het tafelblad. ‘Er is bewijs, en dat liegt er niet om!’ Ze staat op en begint in de bovenste keukenkastjes haar zoektocht naar alcohol.

‘Het onderste kastje uiterst rechts,’ merkt Fleur droogjes op.

Dorien pakt er een fles Jameson-whisky uit en grist een gebruikt koffiekopje van het aanrecht. Wanneer ze weer aan de keukentafel zit en voor zichzelf heeft ingeschonken, biedt ze Fleur haar eigen fles whisky aan.

Fleur pakt haar de fles uit handen, zet hem voor zich neer en houdt hem stevig vast. ‘Laat me raden: Aafkes bewijsmateriaal van mijn vermeende affaire is een foto?’

Na enige aarzeling antwoordt Dorien bevestigend.

‘En jij gelooft een krankzinnige bewering van die juicekoningin eerder dan de ontkenning van je beste vriendin,’ constateert Fleur.

Dorien neemt een slok en doet daarna een aanzet om ja te knikken, maar het wordt toch een soort van nee, wat ook te maken zou kunnen hebben met het haar onbekende woord ‘juicekoningin’. ‘Maar op die foto lopen jullie toch echt innig arm in arm, Fleur, en hij gaf je een dikke smakkerd,’ voert ze ter verdediging aan.

Fleur beseft dat ze een koeienfout heeft gemaakt door Aafke voor de grap op het verkeerde been te zetten. Eigenlijk heeft ze het dus aan zichzelf te danken en ze heeft spijt als haren op haar hoofd. Ze besluit het over een andere boeg te gooien. ‘En heeft Aafke ook aan je verteld dat we een ingemetseld lijk hebben gevonden in de kelder van het dorps huis?’

Dorien wilde net een slok nemen, maar laat het kopje langzaam zakken en zet grote ogen op.

‘Nee, dat dacht ik al,’ snuift Fleur.

De keukendeur zwaait open en Paul stapt naar binnen. ‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij bezorgd. ‘Ik hoorde je schreeuwen.’ Hij kijkt van Fleur naar Dorien en weer terug.

Fleur wijst naar Dorien. ‘Dit is nou dé Dorien Straathof over wie ik je heb verteld.’

‘Aha!’ zegt Paul met een geamuseerd glimlachje. Hij stapt op haar af en steekt zijn hand uit. ‘Paul Hofman.’

‘De man met wie ik vreemd zou gaan,’ voegt Fleur er sarcastisch aan toe.

Paul draait zich naar haar om. ‘Waarmee je wat?’

Doriens geschokte onwetendheid over het ingemetselde lijk is als sneeuw voor de zon verdwenen. Ze neemt Paul ongegeneerd van top tot teen op en kijkt verrukt naar zijn artistieke rode krullenbos, het perfect getrimde driedagenbaardje en de onweersaanbare sproeten. Met een snoekduik grijpt ze zijn hand beet en houdt hem stevig vast. ‘En toegegeven, Fleur, dat begrijp ik nu volkomen!’ geeft Dorien met een brede glimlach gretig toe. Terwijl ze Paul aanstaart, trekt ze met haar vrije hand geroutineerd haar truitje wat naar beneden om er zeker van te zijn dat haar decolleté niet te missen valt. Pauls ogen worden er dan ook onwillekeurig naartoe gezogen.

‘Je kunt zijn hand nu wel loslaten, Dorien,’ zegt Fleur luchtig tegen haar, terwijl ze opstaat. ‘Ga zitten, Paul, dan maak ik een kop koffie voor ons.’ Ze neemt de fles whisky mee en zet hem terug in het keukenkastje.

Paul trekt zijn hand los, aarzelt een moment, maar gaat dan toch maar tegenover Dorien zitten.

Dorien leunt met haar ellebogen op tafel en legt haar kin in haar handen. Zo verleidelijk mogelijk slaat ze haar ogen naar hem op en vraagt met zwoele stem: ‘Waar kom je vandaan, mooie jongen?’

‘Dorien, hou je in!’ commandeert Fleur zonder zich om te draaien.

Paul kan er wel om lachen, want hij is wel wat gewend; hij weet dat hij een bepaalde uitwerking heeft op vrouwen, hoewel hij nog steeds geen flauw idee heeft waarom. ‘Uit Amsterdam, schone dame,’ reageert hij evenzo omfloerst.

Fleur draait zich verbaasd om en krijgt een knipoog van Paul, maar Dorien gaat ervan uit dat-ie voor haar is bedoeld en ze knipoogt terug. ‘En hoe heb je Fleur leren kennen?’ vraagt ze, om er snel aan toe te voegen: ‘Ze is een poezekijkster, dat weet je toch wel, hè?’

‘Jezus, Dorien!’ roept Fleur gechoqueerd.

‘Wat nou? Zo noemen we dat in Utreg. Een heel normaal woord, hoor,’ reageert Dorien koeltjes.

Fleur opent haar mond om haar ongenoegen te spuien, maar net op dat moment komt er een appje binnen op haar telefoon. Ze hoopt dat de plaats delict vrijgegeven is en dat ze weer aan de slag kunnen. Vlug leest ze het berichtje. De inhoud valt tegen, maar het komt haar nu wel goed uit. Paul en Dorien zitten ondertussen giechelend te fluisteren. ‘Pubers,’ mompelt Fleur, en ze zet het koffiezetapparaat uit. ‘Dorien, je moet gaan, want Paul en ik hebben een afspraak.’

‘Wat jammer,’ zegt Paul. Hij heeft het wel naar zijn zin met die brutale dame met haar grote mond. Ze doet hem denken aan zijn oma, die ook een rasechte Utrechtse was.

Fleur gaat achter Doriens stoel staan. ‘Chop, chop. We hebben haast.’

Dorien staat mopperend op en loopt de gang in, maar dan schiet haar iets te binnen en ze draait zich om naar Fleur. ‘Wat was dat nou met een dood lijk?’

Met zachte dwang duwt Fleur haar voor zich uit. ‘Daar kom je nu echt te laat mee aankakken.’

‘Een dóód lijk?’ vraagt Paul zich ondertussen zachtjes af.

Dorien blijft breeduit staan in de smalle gang. ‘Je zei iets over metselen of zoiets. Ik snap er geen jota van.’ Ze zet haar handen in haar zij en blokkeert daarmee de gang volledig.

Fleur weet dat er niets anders op zit. ‘Lang verhaal kort: Paul was bezig met werkzaamheden in de kelder van het dorpshuis en toen hij een gat in de muur had geslagen, vond hij daarachter het stoffelijk overschot van een vermoedelijk lang geleden overleden persoon.’

‘Nou, geslagen, geslagen...’ reageert Paul beledigd. Hij voelt zich in zijn beroepseer aangetast. ‘Heel voorzichtig de stenen stuk voor stuk verwijderd, zul je bedoelen.’

‘Met die verfijnde maar krachtige en tedere handen van je,’ kweelt Dorien, hoewel ze zijn handen bij nader inzien wel wat klein vindt.

Paul schiet in de lach en Fleur duwt Dorien voor zich uit naar de voordeur.

Tegenspuiterend loopt Dorien naar haar autootje. ‘Ik vraag het wel aan Aafke,’ zegt ze uitdagend, en ze kijkt Fleur aan.

‘Je doet maar wat je niet laten kunt.’

Paul ziet Doriens oude barrel en legt netjes een hand voor zijn mond, omdat die openvalt. ‘Is dat een invali-’

‘Nee!’ breekt Dorien hem af. ‘Het is een auto waarmee je niet harder mag rijden dan vijfenveertig kilometer per uur. Basta!’ Ze opent het piepende en krakende portier dat halverwege blokkeert. ‘We gaan vanavond een drankje doen in Abes café,’ zegt ze tegen Paul.

‘We?’ reageert Fleur verbaasd.

‘Nee, ik en Pauw, natuurlijk, dombo.’

‘Pauw?’

‘Ja. Pauw.’

‘Dat is Paul op zijn Utrechts,’ fluistert Paul van achter zijn hand.

Dorien heeft ondertussen haar zinnen ergens op gezet en is daar niet meer van af te brengen. ‘Abes café! Dat is vlak bij het dorpsplein, kan niet missen. Halfacht zie ik je daar, mooie jongen.’

‘Hij is geen jongen maar een man van vijfenveertig, Dorien,’ verzucht Fleur.

‘Van mijn leeftijd, dus,’ zegt Dorien met een uitgestreken gezicht. Met moeite perst ze haar maatje meer langs het stagnerende portier en ploft neer op de doorgezakte autostoel.

Eerder verschenen van Liesbeth van Kempen:

Gevaarlijk spel
Verpest

Moorden in het noorden-serie

De moord in het hertenkamp

De moord op het dorpsfeest

De moord op de mollenman

De moord op de tennisbaan

De eerste moorden in het noorden (bundeling deel 1 en 2)

e-book november 2024

Dit is het vijfde deel in de serie Moorden in het noorden.

Copyright © Liesbeth van Kempen

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Unsplash

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN e-book 978 90 261 7377 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7378 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.